

Oare între aceste două strofe ale lui Pierre Ronsard și faimoasa poezie a lui Mihail Eminescu — "Mai am un singur dor" — nu există nici o asemănare?

Eu cred că "da!" Da ceva mai mult, există chiar și o puternică analogie reflectată, pe care cred însă, că-i de prisos să mai dovedesc. Mă voi mărgini numai să pun față în față, poezia lui Pierre Ronsard, cu poezia lui Mihail Eminescu, lăsând apoi cititorilor mei, plăcuta sarcină de a trage ei singuri concluzia.

Să-l ținem dor, cu virtutea și lui Eminescu:

Na vreau nimic bogat
Făclie și flămuri,
Ci'mi împlăți un pat
Din tinere ramuri....

Și mai departe:

Deasupra-mi teiul sfânt
Să-mi scuture floarea!...

Cât ne privește pe noi, dorința lui Mihail Eminescu, în parte a fost îndeplinită. La mormântul lui, un tei și scutură floarea în fiecare an, la fel... În preajma cimitirului de la Bellu Iară, nu se auză nici talăngile, nici respirația renină, a tutinșilor apei, nici cânteculele de bucium și nici luna care să alunece peste lungile vărfuri de brad... ce nu există...

În schimb însă, la căpătâiul poetului, s'a plâns mult, mult de tot, iar epigonii i-au continuat plânsul, în atâtea insipide volume de versuri, în paginile, volumul de versuri al lui Mihail Eminescu, de rigur că ar fi trebuit să-si rosească de susine, măcar coperta...

Ce vor face însă urmașii lui Pierre Ronsard?

Cu toate că numele sefului "Plealei" nu mai are astăzi nevoie de un monument de marmură, ca să fie perpetuat... totuși, monumentul lui a fost comandat unui mare sculptor francez..

Ce să mai fi întâmplat, pe urmă, nu știu. N'am avut ocazia să mai aflu nimic din ziarele franceze.. Îmi place să cred însă, că monumentul lui Pierre

Ronsard, dacă ar fi fost executat la timp, probabil că trebuie să fi erit din halta sculpturii franceze, mult mai frumoasă, mai artistică și mai conformă cu vizele poetului, de cât ar fi erit poate, monumentul lui Mihail Eminescu, pe care noi, românii — n'iam gărit cu cale să îl ridicăm nici imediat după moartea lui, nici măcar ceva mai târziu...

Se pare însă, că aceasta este soarta marilor poezi. Buna credință a oamenilor n'o punem nici odată la îndoială. Dovadă, Eminescu, de la Ieri, de la Constanta, de la Oradea mare și din parcul Dumbăveni.. Grandvoarea înfăptuirii artistice însă, a acestei onorabile bunăvoinți, de cele mai multe ori, păcătuște la fel, și la francezi și la români.

Cei care n'au voit să se odihneasă de cât în tovarășia preținoasă a unui tei sau alt arbore, verde.... cei care n'au voit să se desfoare după moartea lor, nici un fast, ~~și~~ nici un monument funebru sau comemorativ, să dea prilej „mititeilor” de a se lăuda cu „iuri-zi” arănd arul să-i prece mărească pe morți.... toți aceștia, după moartea lor, vor avea ~~și~~ ^{salvo-facta postuma de a} respira mai întâi diferitele parfumi retorice sau elocvente, și în urmă abia, adevăratul parfum natural al florilor ~~și~~ — ca o ringură dată pe an — le vor săvârși piatra funerară, cu alte buze, decât buzele celor care uită să mai vină măcar ^{tot} o ringură dată pe an — ce să-și facă lătonia față de morți: nemuritori...

Iată pentru ce am îndrăznit să fac împreunarea acestor două nume iluștrii: Pierre Ronsard și Mihail Eminescu...

Ion Miulescu